

Nardus

Elke grens is eerst een lijn,
Van krijt, van draad, van stille handen.
Maar zijn die lijnen niet de oorzaak
Van een wereld vol van branden?

En ieder mens draagt in zich landen
Waar niemand ooit een kaart van maakt.
Een zee van angst, een berg van liefde,
Maar geen van deze is volmaakt.

Ik zag een bloem langs een grenspad groeien,
Waar tanks hun sporen hadden staan.
Een bleke nardus in de schemer,
Alsof zij niets had ondergaan.

Ik zag hoe men haar vertrapte,
Zoals men vaker schoonheid breekt,
Maar uit haar geknakte steel steeg langzaam
Een geur die zelfs de nacht doorsteekt.

Toen wist ik: wat men kan vertrappen
Is niet altijd wat men verslaat.
Soms geeft het juist in zijn vernedering
Onbewust de beste raad.

O grenzen, hard van steen en ijzer,
Hoe kort is toch uw heerschappij.
Geen ster blijft hangen boven één land,
De regen trekt aan iedereen voorbij.

En als men later onze namen
Vergeet gelijk vervaagde zand,
Laat dan de aarde nog herinneren
De les van deze ene plant:

Dat uit verdrukking soms de liefste,
Bijna verborgen geur ontstond...

Nathan Speksnijder

Winnaar 12 t/m 15 jaar, Hardinxveld-Giessendam,

Gomarus Scholengemeenschap